

Tunyogi Csapó Gábor

A harcba induló Dávid éneke

Parittyámban a kő: az Úr neve.
Előttem: szürke, sok páncélú rémség;
mögöttem: árnyék-hadsereg,
fölöttem: orkán, förgeteg,
és öngyilkos kísértés.

De parittyámban kő: az Úr neve.
A számban: gizmo bozo, busker ének.
Barát, ellenség: mind nevet.
Hahó, de mégis! Én megyek!
Én senkitől se félek.

Hisz parittyámban kő: az Úr neve.
Legkedvesebb juhom megöltem érte.
Bőréből készült szíj-remek,
forgó parittyá-förgeteg,
suhanj! Az Úr ígérte,

hogy parittyámban kő: az Ő neve!
Már nem nevetsz, ijesztés durva szobra.
Fölöttem fények erdeje
s kezemből sújt az Úr neve
páncélos homlokodra!

Szeged, 1956. október 23.

Tankokról beszélek

Mogorván állnak a hajnali ködben.
Acélbőrük festék-hámja meg-megrándul.
Mélyhűtött indulatok dere ül homlokukra.

Talpak alatt az aszfalt olvad
mint só körül a jég.

Valaki fekszik a ködben a földön,
valaki felfele bámul,
mert ma is felébred az ég.

Vannak üvegtestű zergék,
árnyéktalanok, súlytalanok,
de ki meri megálmodni őket?

Minden ki nem mondott szó: egy halott.
S tömegsír minden mondatunk.

Mogorván állnak a hajnali ködben,
árnyuk is nyomot hagy a kőben,ormótlan testük süllyed, egyre süllyed,

míg végre lassan, lassan elmerülnek.
 Nem vasból,
 nem betonból
 és nem is vérből –
 a ma visszatartott lélegzetéből
 épül a holnap
 és a halottak
 zálogai a feltámadásnak.

Víz hull –
 cseppek, cseppek, számolatlanul:
 higanyvetés ólomtalajba.

De tankok, ágyúk és zsidbadt katonák!
 Ki állítja meg hát a napot,
 mikor a horizont fölé emeli
 a győzhetetlenség emberi homlokát?
 Szeged, 1956 november



Szalay Lajos rajza
 a vershez készült.

A vers először a Délamerikai Magyarország
 Jubileumi Évkönyvében jelent meg
 1958-ban Kocsis Gábor szerzői néven.

Himnusz a holtakhoz

Merev királyok, jéghideg halottak!
 Megátkozott és megvert földbe nyugvók,
 mi, önhúsunkat tépve földre hullók,
 nem állhatunk meg már előttetek.

Merev királyok, vérfelkente trónon,
 aszfaltba ásva, barikád tövében!
 Melletekre a nap is törpe érem
 s kevés elétek minden áldozat.

Ki elég nagy, hódolni sírotknál?
 Tűzfényben égő holtak Isten-arca,
 aszfaltba ásva, alvadt vérbe fagyva,
 de túlragyogva múltat és jövőt...

Szeged, 1956. november

Évforduló

a terjengő mézszag fehér kötényű ölben
ringatja el a téglák felvérzett jajszavát

s a friss falak mélyén megfeketedett üszkök alusznak
üveghályog borítja újra a házak látó szemét
bárányok vérével permetezi be az estéket
nyugat felől a nap
kitépelt nyelvű harangok himbálják szerte a rettegést
és sárgára aszott reménytelenséget zihálnak
a süvöltő fák fújta szelek

új falak
szögesdrótok
rácsok
emberek

az utolsó lépcsőről a semmibe zuhan a halál
de nem mozdulnak az örök
merev egyenesek feszítik ki a fekete ívet
szuronyok hegyén vigyázva billeg a hold

h a m u

háztető
emelvények
állványok

aki sírt az meghalt
aki nevetett
az is meghalt

fehér lárvák
egykor
emberek

ma
fekete tükör a síró esőktől simára mosott aszfalt
nyirkosan borzolódnak az elvetélt karácsonyok túlevelei

s í r á s

a vakondokok mélyebbre ástak
mindenki ás

hóhérok
fekete szakállukban elvesztek a csillagok
vajon fölébred-e reggel a meztelen ég

valaki fölemelte a kardot
s ö t é t s é g

Bécs, 1957. november 4.